

Arrest

nr. 177 689 van 11 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 10 november 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 november 2016 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. ZAMANI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 november 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met

vasthouding met het oog op verwijdering en houdende een inreisverbod. Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

2.2. Ter terechtzitting wijst de Raad op de exceptie van onontvankelijkheid opgeworpen door de verwerende partij. De verwerende partij meent dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid onontvankelijk is voor zover zij gericht is tegen het inreisverbod omdat het inreisverbod geen verwijderingsmaatregel is.

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

Ter terechtzitting stelt de raadsvrouw van de verzoekende partij dat het inreisverbod gebaseerd is op de eerste bestreden beslissing die gebaseerd is op foutieve motieven, doch doet zij hiermee geen afbreuk aan de vaststelling dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid onontvankelijk is in zoverre zij gericht is tegen het inreisverbod omdat het inreisverbod geen verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel is.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot de beslissing houdende het inreisverbod dient te worden verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RVV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals

gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. De verzoekende partij zet haar middel uiteen als volgt:

“Ten onrechte heeft de DVZ een beslissing genomen tot de verwijdering van het grondgebied met inreisverbod van drie jaar.

De DVZ motiveert haar beslissing door enkel naar het nummer van het proces-verbaal van de politie zone Antwerpen te verwijzen. Verzoeker wenst op te merken dat hij door de politie werd aangehouden met een aantal andere mensen die op dat ogenblik fietsen trachten te verkopen aan hem. Er werd dus aan verzoeker gestolen fietsen aangeboden om te kopen. Verzoeker heeft niet eens de kans gehad om mee te delen dat hij niet geïnteresseerd was in het kopen van fietsen. De politie kwam tussen tijdens het ogenblik dat de verkopers de fietsen trachten te verkopen aan verzoeker en arresteerde alle aanwezige personen.

Verzoeker is geen enkele landstaal machtig en hij werd hoe dan ook door de politie zone Antwerpen verplicht een aantal documenten te ondertekenen en dit ZONDER tolk. Verzoeker werd bijgevolg overgebracht naar het gesloten centrum (Repatriëringscentrum 127bis). Verzoeker werd evenmin in het bezit gesteld van een kopie van het proces-verbaal, noch werd deze aan zijn sociale assistente in het gesloten centrum overhandigd bij het binnenbrengen van verzoeker in het gesloten centrum. Verzoeker en zijn sociale assistente hebben dus enkel de bestreden beslissing (13 septies en 13sexies) mogen ontvangen van verwerende partij.

De raadsman van verzoeker heeft een kopie gevraagd van het dossier bij verwerende partij, doch werd hiervan tot op heden geen kopie bezorgd. De raadsman van verwerende partij heeft eveneens contact opgenomen met de politie. De politiediensten hebben medegedeeld dat een kopie van het PV enkel kan worden bekomen via het parket van Procureur des Konings. Het parket van Antwerpen heeft vervolgens medegedeeld dat er vooralsnog geen dossier werd overgemaakt aan het parket van de Procureur des Konings, omdat het onderzoek voor de politiediensten nog niet is afgesloten.

Verzoeker wenst dienaangaande op te merken dat verwerende partij haar beslissing baseert op het proces-verbaal van de politie waarvan zij niet eens een kopie bezorgd. Verder betreft dit slechts een proces-verbaal en geenszins een veroordeling.

Verwerende partij beweert eveneens in haar beslissing dat verzoeker op het moment van zijn arrestatie geen geldig visum had. Dit is onjuist, daar verzoeker duidelijk een visum op zijn paspoort heeft dat geldig is van 10 oktober 2016 tot en met 9 oktober 2017 (stuk n°4).

Uit de bestreden beslissing blijkt derhalve duidelijk dat verwerende partij het onderhavige dossier niet op een voldoende wijze heeft onderzocht, daar zij niet eens verder heeft gelezen in het paspoort van verzoeker. Zo staat verder in het paspoort van verzoeker een nieuw visum vermeld van Polen dat geldig is van 10 oktober 2016 tot en met 9 oktober 2017 (stuk n°4). Aldus, was verzoeker wel degelijk in het bezit van een geldig visum op het ogenblik van zijn arrestatie.

Zodoende, kan de bestreden beslissing die gebaseerd is op onjuiste gegevens geenszins worden weerhouden.

Dit middel is dus ernstig.”

3.3.2.2. De verwerende partij stelt hieromtrent in de nota met opmerkingen wat volgt:

“Overeenkomstig de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient de verzoekende partij een ernstig middel tot nietigverklaring aan te tonen, alsmede een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ingeval van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten administratieve beslissing (art. 39/82 §2 van de wet dd. 15.12.1980).

Verweerder laat gelden dat het door verzoekende partij ingediende beroep onontvankelijk is.

Op grond van artikel 39/69, § 1, van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting van de feiten en de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr.130.972, 4 mei 2004; R.v. St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

Immers, de Raad van State heeft er reeds herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk het beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is (zie o.m. R.v.St., nr. 3199, 4.3.1954, Belgische Staat/Hos ; R.v.St., nr. 8323, 6.1.1961, Belgische Staat/ Javaux ; H. LENAERTS : Administratieve rechtscolleges, Adm.Lex., nr. 91, p. 48 ; Les Nouvelles : Le Conseil d'Etat, nr. 1763, p. 605).

De niet-naleving van deze vereiste heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (R.v.St., nr. 4934, 7.2.56, Kosinsky ; R.v.St., nr. 7521, 6.1.1960, Verboomen).

Deze niet-ontvankelijkheid moet het rechtscollege desnoods ambtshalve vaststellen, daar de ontvankelijkheid van een beroep bij een rechtscollege de openbare orde aanbelangt.

De rechter zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een niet regelmatig aangebracht beroep ten gronde behandelen.

De verzoekende partij blijft in casu in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een (ontvankelijk) middel.

Nochtans moet het voorwerp van het beroep of van de aanvraag op straffe van niet-ontvankelijkheid – want anders kan het contradictoir debat niet aanvangen – nauwkeurig worden aangegeven en moeten de feiten en de middelen waarop het beroep of de aanvraag berust, worden uiteengezet (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002,1080).

De verweerder is van oordeel dat het middel van de verzoekende partij niet voldoende duidelijk is omschreven en dat het voorgaande toe laat te stellen dat het enig middel van verzoekende partij, in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

De verweerder is derhalve de mening toegedaan dat het annulatieberoep van de verzoekende partij niet ontvankelijk is.

“Bijkomende stelt de Raad vast dat verzoekers geen middelen aanvoeren tegen de inreisverboden waarmee de tweede en de derde bestreden beslissingen gepaard gaan. Het ontbreken van een middel in het inleiden verzoekschrift tegen de inreisverboden heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg ,voor zover het tegen deze maatregelen is gericht (cf. RvS 28 september 2009 nr. 196.412)” (R.v.V. nr. 138.416 dd. 12.02.2015)

De loutere vermelding dat de bestreden beslissing gebaseerd is op onjuiste gegevens, volstaat in casu niet.

In casu merkt verweerder op dat betreffende het middel van verzoekende partij voor ogen dient gehouden te worden dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een beslissing, geen duidelijke omschrijving geeft van de rechtsregel die geschonden wordt geacht. (cf. R.v.St. nr. 50.142, 9.11.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

De verzoekende partij blijft aldus in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een (ontvankelijk) middel.

Geheel ten overvloede laat verweerder gelden dat de verzoekende partij op het ogenblik van zijn arrestatie niet in het bezit was van een paspoort met een geldig visum.

Verder kan de verzoekende partij niet dienstig ontkennen dat hij op heterdaad werd betrapt bij een (poging tot) fietsdiefstal.

Dat de verzoekende partij toevallig aanwezig was voor de aankoop van de fiets, maakt hem niet minder medeplichtig en verdacht.

Al evenmin is het gegeven dat hij niet werd veroordeeld, ter zake dienend, nu de bestreden beslissing een administratieve beslissing betreft, die niet werd genomen in het kader van een gerechtelijke procedure.

De verzoekende partij lijkt zich op het vermoeden van onschuld te willen beroepen, terwijl dit beginsel niet tot gevolg heeft dat in een administratieve beslissing niet zou mogen verwezen worden naar door de politie vastgestelde feiten.

“Bovendien is er de Raad geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inzake het vermoeden van onschuld bekend. Het “vermoeden van onschuld” is wel een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, dat het voorwerp vormt van onderhavig beroep, is echter geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het “vermoeden van onschuld” en tevens het „personaliteitsbeginsel in strafzaken” kunnen dus te dezen niet dienstig worden opgeworpen.”(RvV nr. 43.038 van 5 mei 2010)

“Het vermoeden van onschuld dat verzoeker inroept heeft verder ook niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling.”(R.v.V. nr. 29 646 van 8 juli 2009)

Waar de verzoekende partij voorhoudt wel degelijk over een geldig paspoort en visum te beschikken, laat verweerder gelden dat dit nog geen afbreuk doet aan de motieven van openbare orde.

De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing.

Het enig middel is niet ontvankelijk, minstens niet ernstig.”

3.3.2.3. Uit de uiteenzetting van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij meent dat de verwerende partij de beslissing tot verwijdering van het grondgebied ten onrechte heeft genomen daar zij het dossier niet voldoende heeft onderzocht en de bestreden beslissing heeft gebaseerd op onjuiste gegevens. Zij ontwikkelt inhoudelijke argumenten tegen de bestreden beslissing en voert aldus in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt onderzocht wordt.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.2.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, gebaseerd is op twee motieven. Enerzijds wordt er op gewezen dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten daar zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum op het moment van haar arrestatie, en anderzijds wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde daar zij op heterdaad betrapt is op fietsdiefstal, zoals blijkt uit PV AN.18.LB.134852/2016 van de politiezone van Antwerpen en, gelet op de maatschappelijke impact van deze feiten, afgeleid kan worden dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

3.3.2.5. Betreffende het eerste motief hierboven weergegeven stelt de verzoekende partij dat de bewering dat zij op het moment van haar arrestatie geen geldig visum of paspoort had onjuist is daar zij duidelijk een visum heeft op haar paspoort voor Polen, geldig van 10 oktober 2016 tot 9 oktober 2017. Ter terechtzitting betoogt de advocaat van de verzoekende partij, na inzage in het administratief dossier, dat een kopie van het paspoort alsook van het desbetreffende visum in het paspoort zich in het administratief dossier bevindt.

Ter gelegenheid van haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij opnieuw dat de verzoekende partij op het ogenblik van haar arrestatie niet in het bezit was van een paspoort met een geldig visum en verder dat voormeld motief geen afbreuk doet aan de motieven van de openbare orde.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk over een paspoort met een visum voor Polen (type D) geldig van 10 oktober 2016 tot 9 oktober 2017, beschikt. Ook uit het administratief verslag vreemdelingencontrole van de politie van Antwerpen, opgesteld op 31 oktober 2016, blijkt dat de hoofdinspecteur, die het verslag heeft opgesteld, verwijst

naar de kopieën van het paspoort en de visa, waarbij hij stelt dat het om drie bladzijden gaat. De volgende bladzijden in het administratief dossier betreffen drie bladzijden uit het paspoort van verzoeker, waaronder twee visa, één visum type D voor Polen geldig van 28 december 2015 tot 30 september 2016 en één visum type D voor Polen geldig van 10 oktober 2016 tot 9 oktober 2017. Aldus blijkt dat het motief van het bestreden bevel dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten daar zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum, inderdaad, zoals de verzoekende partij terecht voorhoudt, op onjuiste gegevens gebaseerd is, minstens wordt niet aangetoond waarom het voorgelegde paspoort en het voorgelegde visum niet geldig zijn. In zoverre zou betoogd worden dat de verzoekende partij bij haar arrestatie niet in het bezit was van deze documenten, wijst de Raad er op dat dit geenszins blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Bovendien blijkt dat de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van het paspoort en het visum voor Polen geldig van 10 oktober 2016 tot 9 oktober 2017, zodat de vraag of de verzoekende partij op het ogenblik van haar arrestatie in het bezit was van deze documenten niet ter zake dienend is. Ten overvloede wijst de Raad er op dat uit de lezing van de motieven van de beslissing betreffende de terugleiding naar de grens blijkt dat het mogelijk is, zoals de verzoekende partij voorhoudt, dat de verwerende partij het dossier niet op voldoende wijze heeft onderzocht en niet verder heeft gelezen in haar paspoort, nu in voormelde motieven te lezen staat dat de verzoekende partij niet vrijwillig is vertrokken voor het vervallen van haar toestemming, dat het visum type C geldig was van 28 december 2015 tot 30 september 2016. Hieruit blijkt ook dat de verwerende partij kennis had van het paspoort en blijkt niet dat zij de geldigheid ervan betwist.

Gelet op het feit dat het eerste motief aldus gegrond is op onjuiste feitelijke gegevens, kan dit motief het bevel om het grondgebied geenszins schragen.

3.3.2.6. Betreffende het motief dat de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde daar zij op heterdaad betrapt is op fietsdiefstal, zoals blijkt uit PV AN.18.LB.134852/2016 van de politiezone van Antwerpen en, gelet op de maatschappelijke impact van deze feiten, afgeleid kan worden dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, stelt de verzoekende partij dat zij door de politie werd aangehouden met een aantal andere mensen die op dat ogenblik fietsen trachten te verkopen aan haar, dat er aan haar aldus gestolen fietsen werden aangeboden om te kopen, dat zij niet eens de kans heeft gehad om mee te delen dat zij niet geïnteresseerd was in het kopen van fietsen, dat de politie tussen kwam tijdens het ogenblik dat de verkopers fietsen trachten te verkopen aan haar en alle aanwezige personen arresteerden. In de uiteenzetting van de feiten stelt de verzoekende partij dat zij de beschuldigingen aangaande fietsendiefstal volledig ontkent. De verzoekende partij wijst er op dat zij geen kopie heeft mogen ontvangen van het proces-verbaal van de politie alsook dat het parket van Antwerpen heeft meegedeeld dat er nog geen dossier werd overgemaakt aan het parket van de Procureur des Konings omdat het onderzoek van de politiediensten nog niet afgesloten is.

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij niet dienstig kan ontkennen dat zij op heterdaad betrapt werd bij een poging tot diefstal. Zij meent dat het feit dat de verzoekende partij toevallig aanwezig was voor de aankoop van de fiets, haar niet minder medeplichtig en verdacht maakt, dat al evenmin het gegeven dat zij niet werd veroordeeld ter zake dienend is nu de bestreden beslissing een administratieve beslissing betreft die niet werd genomen in het kader van een gerechtelijke procedure. De verwerende partij betoogt dat de verzoekende partij zich lijkt te beroepen op het vermoeden van onschuld, terwijl dit beginsel niet tot gevolg heeft dat in een administratieve beslissing niet zou mogen verwezen worden naar door de politie vastgestelde feiten, waarbij de verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad.

3.3.2.7. De Raad stelt vast dat het administratief dossier niet het desbetreffend PV bevat, doch wel een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld op 31 oktober 2016 door de politie van Antwerpen, waarin wordt verwezen naar het PV nr. AN.55.LB.134868/2016. Eveneens wordt onder de titel 'omstandigheden vaststelling' gewezen op een nummer AN.17.LB.134852/2016. Verder wordt in geen enkel stuk van het administratief dossier verwezen naar het in de bestreden beslissing genoemde PV nr. AN.18.LB.134852/2016, zodat uit het dossier niet blijkt welke vaststellingen werden gedaan met betrekking tot de verzoekende partij in het PV waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, zodat niet kan nagegaan worden of de genoemde vaststellingen inderdaad blijken uit het genoemde PV en of de motieven van het bestreden bevel aldus correct zijn. In de veronderstelling dat de verwijzing naar het nummer van het PV in de bestreden beslissing een materiële vergissing betreft en het wel degelijk gaat om PV nr. AN.55.LB.134868/2016, waarin wordt verwezen onder de titel 'omstandigheden vaststelling' op een nummer AN.17.LB.134852/2016, wijst de Raad er op dat het gegeven dat het

administratief dossier het proces-verbaal zelf niet bevat, geen afbreuk doet aan het gegeven dat dit dossier wel degelijk een administratief verslag vreemdelingencontrole van de politie van Antwerpen bevat waaruit blijkt welke vaststellingen met betrekking tot de verzoekende partij werden gedaan. Dit stuk laat de Raad verder ook toe een toetsing van de motieven van de bestreden beslissing aan de materiële motiveringsplicht door te voeren.

De Raad stelt vast dat in het administratief verslag vreemdelingencontrole, waarin wordt verwezen naar het PV nr. nr. AN.55.LB.134868/2016, en dat zich in het administratief dossier bevindt, door de politie van Antwerpen wordt aangegeven onder 'omstandigheden vaststelling' 'Fietsdiefstal AN.17.LB.134852/2016'. Verdere gegevens, behalve dat de controle geschiedde op 31 oktober 2016 door de Dienst OPS – IV/Noodhulp, meer bepaald hoofdinspecteur B.W., over wat zich heeft voorgedaan dat aanleiding gaf tot het opstellen van het PV ten aanzien van de verzoekende partij, ontbreken in het administratief dossier.

De verzoekende partij geeft een toelichting bij de omstandigheden die zich hebben voorgedaan en ontkent de beschuldigingen van fietsdiefstal. Gelet op het feit dat de verwerende partij niet beschikte over het PV, zoals blijkt uit het administratief dossier, doch enkel over voornoemd administratief verslag vreemdelingencontrole waaruit niets meer blijkt dan dat ten aanzien van de verzoekende partij een PV werd opgesteld naar aanleiding van een omstandigheid fietsdiefstal, vindt het motief dat de verzoekende partij op heterdaad betrapt is voor fietsdiefstal, geen grondslag in het administratief dossier. De verwerende partij kon dan ook niet op grond van de door haar gekende gegevens in het administratief dossier correct oordelen dat de verzoekende partij betrapt is op heterdaad voor fietsdiefstal onder verwijzing naar het PV AN.18.LB.134852/2016 van de politiezone van Antwerpen.

3.3.2.8. De opmerkingen van de verwerende partij in haar verweernota doen aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

3.3.2.9. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt op het eerste zicht aannemelijk gemaakt.

Er dient derhalve te worden besloten dat de verzoekende partij een ernstig middel heeft aangevoerd.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende

partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekende partij wijst er nogmaals op dat zij ten onrechte wordt beschuldigd van diefstal en dat in de bestreden beslissing onjuist wordt geoordeeld dat zij zich op het Belgische grondgebied bevindt zonder geldige documenten, daar er in haar paspoort duidelijk een visum voor Polen vermeld staat geldig van 10 oktober 2016 tot 9 oktober 2017. Zij stelt dat de tenuitvoerlegging van de beslissing van de verwerende partij tot gevolg heeft dat zij bij gedwongen terugkeer naar Oekraïne met een inreisverbod van drie jaar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal ondervinden.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak, waarbij een inreisverbod de verzoekende partij belet naar Polen te gaan terwijl zij wel over geldige documenten beschikt om in Polen te verblijven en waarbij de vraag kan gesteld worden naar de geldigheid van een inreisverbod afgeleverd aan een persoon die geldige documenten heeft voor Polen, moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 1 november 2016 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf november tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. -M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

N. VERMANDER